

Arrest

nr. 229 495 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 mei 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 15 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een raadpleging van de visa-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden genomen in het kader van een visumaanvraag op de Italiaanse diplomatieke post in Tripoli, Libië en dat de Italiaanse autoriteiten de verzoekende partij een visum hebben overhandigd, geldig tot 10 augustus 2018.

1.3. De verzoekende partij wordt op 5 december 2018 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 21 december 2018 richt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een verzoek tot overname aan de Italiaanse overheden.

1.5. De Italiaanse overheden worden, door op het verzoek vermeld in punt 1.4. niet binnen de in artikel 22 (1) van de Dublin III-Verordening gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 22 (7) van voormelde verordening.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 15 mei 2019 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die aan de verzoekende partij op de 16 mei 2019 ter kennis wordt gebracht onder de vorm van een bijlage 26quater, is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te

heten(1):

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Italië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De heer H.A.A.E. (...) , hierna de betrokkene, verklaart de Libische nationaliteit te hebben. Op 04.10.2018 meldde hij zich aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 15.10.2018 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij in het bezit van zijn originele identiteitskaart, zijn origineel paspoort en zijn origineel rijbewijs. Op 05.12.2018 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde op 02.04.2018 uit Libië te zijn vertrokken. Hij reisde per vliegtuig met een visum voor Italië, via een transit in Tunesië, naar Rome, Italië. Va daaruit reisde de betrokkene per bus door Duitsland naar België. Controle van de vingerafdrukken van de betrokkene in de Europese visadatabank toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een visumaanvraag werden genomen op de Italiaanse diplomatieke post in Tripoli, Libië en dat de Italiaanse autoriteiten een Schengenvisum aan de betrokkene hebben afgeleverd met een geldigheidsperiode van 10.02.2018 tot 10.08.2018. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij België verkoos omwille van het respecteren van de mensenrechten en de positieve dingen die de betrokkene over België heeft gehoord. Hij stelde bezwaar te hebben tegen een overdracht naar Italië omdat de vluchtelingen er slecht worden behandeld en de mensen er op straat slapen. De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België of een andere EU-lidstaat. Op 21.12.2018 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 12(4) van de Verordening 604/2013. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Op 05.01.2019 stemden de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 via een TACIT-agreement toe. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa. De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker

van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italiaanse een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Italië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een

individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat hij in België wil blijven. Verordening 604/2013 omvat de criteria en de mechanismen ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat wat betekent dat de verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormt dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene maakte tijdens het persoonlijk onderhoud melding van het feit dat vluchtelingen in Italië niet goed worden behandeld en dat men op straat dient te slapen. De betrokkene laat echter na dit te duiden of te concretiseren, waardoor dit louter een blote bewering blijft. Verder maakt de betrokkene geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36). Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report: Italy 2018", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Een andere, oudere bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italienaufnahmebedingungen.pdf>). Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione"). Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, p. 30: "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care" en OSAR, p. 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel

dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. Het AIDA-rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milan Malpensa, waar de betrokkene wordt geïnformeerd bij welke "Questura" hij zich moet aanmelden, wat bijvoorbeeld ook een "Questura" in Sicilië kan zijn. Dit terwijl de verzoekers slechts enkele dagen hebben om de "Questura" in kwestie te bereiken. De verzoekers worden begeleid noch geïnformeerd omtrent transport, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (AIDA p.56-57). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. Er werden door de auteurs geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen. Daarnaast meldt het AIDA-rapport op pagina 55 "If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport arrival" Wat de toegang tot de procedure betreft voor aan Italië overgedragen personen, wijst het AIDA-rapport op verschillende situaties, afhankelijk of de hierboven vermelde personen al dan niet eerder een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Italië, alsook of er reeds een beslissing werd genomen aangaande hun verzoek om internationale bescherming door de Italiaanse bevoegde instanties. Zo kunnen Dublin-terugkeerders, in geval van een "take charge", waarbij zij nog geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Italië alvorens naar een ander Europees land te trekken, een verzoek om internationale bescherming indienen onder de reguliere procedure. Het AIDA-rapport vermeldt hierbij enkele zaken waarbij personen in de bovenvermelde situatie de toegang tot de procedure werd geweigerd en geen verzoek om internationale bescherming konden indienen. Nergens in het rapport blijkt echter dat dit systematisch het geval is en of deze personen uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming konden indienen (AIDA p. 57). In situaties waar een "take back" geldt, en waar de persoon in kwestie reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië en nog geen persoonlijk interview heeft gehad, is het mogelijk dat de bevoegde instantie de procedure heeft geschorst. Indien de beslissing voor beëindiging 12 maanden na de schorsing nog niet werd genomen kan de persoon in kwestie een nieuw interview aanvragen. Indien de procedure reeds werd beëindigd, wordt een nieuw verzoek om internationale bescherming gezien en behandeld als een meervoudige aanvraag, conform de in 2018 gewijzigde wetgeving. In "take back" situaties waarbij de verzoeker om internationale bescherming in Italië reeds werd afgewezen, hierover reeds werd ingelicht en hieromtrent geen beroep indienende bij de bevoegde instantie, kan de persoon in kwestie een bevel krijgen om het land te verlaten. Indien de persoon in kwestie door de Italiaanse instanties als onbereikbaar werd geclassificeerd, geldt de voorwaarde dat hij of zij eerst moest worden ingelicht omtrent de negatieve beslissing, teneinde een uitwijzingsbevel te ontvangen, niet (AIDA p. 58). Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", p. 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (p.25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (p. 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously"). Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve

eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Verzoekers verbleven in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. Op 24.09.2018 nam de Italiaanse regering een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet", werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijns-opvangnetwerk, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019). Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 17.03.2019 349 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (6163, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 10 March 2019", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-17-march-2019>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (OSAR p. 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht (OSAR p.30). We merken op dat het AIDA-rapport meldt dat de levensomstandigheden en de kwaliteit van de geleverde diensten kunnen verschillen van (CAS) centrum tot centrum (AIDA p. pagina 96), en dat er ook een aanzienlijk aantal CAS centra omstandigheden kennen die gelijk zijn aan die van de SPRAR-voorzieningen: "However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia" (AIDA, p. 100). Dit geeft aan dat men niet kan concluderen dat alle CAS centra over dezelfde kam kunnen worden geschoren. Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", AIDA p. 57). Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële

opvang vatbaar is voor beroep (pagina 77). We merken bovendien op dat bovenvermelde wettelijke bepalingen betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming en dat de betrokkene geen internationale bescherming vroeg in Italië en de betrokkene niet in een Italiaans opvangcentrum verbleef in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Gezien de betrokkene derhalve niet onder de bepalingen viel van de Opvangrichtlijn kan ze niet het voorwerp zijn van een dergelijke maatregel. De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (OSAR p.12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zowel het geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport vinden we terug dat Artsen zonder Grenzen in een rapport van februari 2018 een toename vermeldt van dakloze personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen, in Rome, Lazio (AIDA p. 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren. Een rapport van de NGO's Danisch Refugee Council / Swiss Refugee Council, laatst geüpdatet op 12.12.2018, doet verslag over de situatie van 13 kwetsbare Dublin-terugkeerders in Italië, in de periode van 2017-2018. Het rapport geeft melding van een arbitraire houding van de Italiaanse autoriteiten met betrekking tot Dublin-terugkeerders, en een moeilijke toegang tot accommodatie en de procedure voor internationale bescherming, alsook de kwaliteit van de opvangvoorzieningen. Zo meldt het rapport dat vele verzoekers uren of dagen moeten wachten op de luchthavens van Rome Fiumicino en Milan Malpensa, alvorens te worden ontvangen door de politie. Voor enkele Dublin-terugkeerders werd opvang volgens de auteurs geweigerd, of moesten erg lang wachten alvorens te worden toegelaten binnen het toenmalige SPRAR-systeem. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij specifieke noden in die zin dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin ze in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen. Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht. Verder wensen we te benadrukken dat het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM inhoudt. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013, § 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, mutatis mutandis, N. v. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...". Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Tot op heden werden er door de betrokkene dan ook geen medische attesten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. Er werden aldus geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. De betrokkene maakte aldus niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We benadrukken verder dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten.“

1.7. Op 16 juli 2019 stellen de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten op de hoogte van het feit dat de verzoekende partij verdwenen is en met de vraag de termijn, overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening te verlengen tot 18 maanden.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3.2., 6, 17.1 en 21 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Premier grief La partie requérante est de nationalité libyenne; Elle est arrivé en Belgique le 4.10.2018 et a demandé l'asile le 15.10.2018 ; Le 21.12.2018, les autorités belges ont adressé aux autorités italiennes une demande de reprise en charge du requérant selon la décision entreprise; C'est sur base d'un « hit » visa que la compétence de l'Italie est avancée ; La partie adverse devait dès lors demander la reprise du requérant dans les deux mois de sa demande d'asile, soit au plus tard, le 15.12.2019 ; Or, elle l'a demandé le 21.12.2019 ; La décision contrevient à l'article 21 de la

directive 604/2013 ; La partie adverse n'indique pas dans sa décision si le résultat a été obtenu au départ de données enregistrées en vertu de l'article 14 du règlement (UE) n° 603/2013, ni la date de consultation de ces résultats ainsi que le préconise l'article 21 susvisé, en sorte que la décision n'est pas adéquatement motivée et que votre conseil ne peut exercer le contrôle qui est le sien ; La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est-à-dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte ; Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ; Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) . E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée." Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991. Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842); Second grief La partie adverse considère qu'il n'y a pas en Italie de défaillance systémique de la procédure d'accueil des demandeurs d'asile et que le renvoi vers ce pays ne serait dès lors pas constitutif d'une violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 3.2 du Règlement « Dublin III » ; Elle précise que l'Italie est un pays démocratique doté d'institutions indépendantes qui garantissent au demandeur d'asile un traitement juste et impartial, qu'elle est partie à la CEDH et que les directives européennes en matière d'asile ont été intégrées dans le droit national espagnol. Elle considère également que, selon des informations récentes, une personne ne sera pas automatiquement victime de traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH du seul fait de son statut de demandeur d'asile ou de personne vulnérable. Elle en conclut qu'il n'y a pas de déficiences structurelles qui empêcheraient un renvoi de la partie requérante vers l'Italie» ; Cependant, les informations qui se trouvaient à la disposition de la partie adverse ne permettaient pas d'aboutir à un tel constat ; La partie adverse a manqué d'analyser de façon sérieuse ces éléments à plusieurs égards ; En l'espèce, la partie adverse n'a absolument pas envisagé la situation du requérant de manière approfondie. Elle s'est contentée d'une motivation stéréotypée; La partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation et a violé les articles et principes visés au moyen ; Quant à l'absence d'accueil adéquat, le requérant présente une vulnérabilité dont la partie adverse se devait de tenir compte ; En effet, il est primordial que le requérant ne soit pas soumis à des conditions de vie précaires ou incertaines, susceptibles de le fragiliser encore d'avantage; En ce sens, on se référera à l'arrêt n° 125 152 prononcé le 2 juin 2014 par le Conseil de céans et à l'arrêt Tarakhel c. Suisse rendu le 4 novembre 2014 par la Cour EDH ; Il appartenait à la partie adverse, ayant connaissance de la vulnérabilité de la partie requérante, de s'assurer que les conditions auxquelles il serait confrontée en cas de renvoi vers l'Italie ne violeraient pas l'article 3 de la [CEDH] ; L'examen de la décision attaquée laisse apparaître que l'analyse menée par la partie adverse quant aux conditions d'accueil qui seraient celles de la partie requérante en cas de renvoi vers l'Italie est inexistante quant à la situation particulière du requérant, puisqu'aucun échange n'a eu lieu entre l'Italie et la partie adverse, en sorte qu'il n'est pas possible actuellement de savoir ni où ni dans quelles conditions le requérant sera accueilli en Italie, pour avant qu'il le soit ; La décision manque de tenir compte d'une série d'éléments qui ressortent des sources citées dans ladite décision ; Ainsi, il convient de souligner les éléments suivants et notamment quant au type d'accueil La partie adverse maintient que la partie requérante bénéficiera d'un accueil adéquat ; Les rapports d'organisations des droits de l'homme et notamment le rapport Osar (ONG Suisse), ne vont pas dans ce sens: Après le dépôt de la demande d'asile, les requérant-e-s devraient être placé-e-s dans un CARA si leur présence en Italie est illégale. Sinon, ils devraient être envoyés directement dans un centre du SPRAR. La législation italienne garantit - au moins sur le papier - un accueil à tous les requérant-e-s

d'asile. Toutefois, dans bien des cas, aucun hébergement n'est fourni par le gouvernement; la situation est spécialement tendue dans les grandes villes. Le délai entre le dépôt de la demande initiale à la questura et le moment où le ou la requérant-e se voit offrir un hébergement - avec la verbalisation - dure, selon nos informations, de quelques jours à plusieurs mois dans le pire des cas. Beaucoup de requérant-e-s d'asile sont alors laissé-e-s sans aucune aide et doivent trouver abri tout seul-e-s. La plupart finissent dans la rue. C'est un fait que l'Italie peine encore à fournir des installations pour accueillir correctement tou-te-s les requérant-e-s comme prescrit par la directive sur les conditions d'accueil. Les requérant-e-s courent le risque de se voir refuser l'accès aux droits garantis par l'acquis de l'UE en matière d'asile pendant toutes les phases de la procédure d'asile et dans le système prévu en matière d'intégration. Sans hébergement ni accès aux besoins essentiels comme la nourriture et l'hygiène corporelle, il est également dur de s'en sortir. Aucune aide financière n'est jamais fournie» Comme l'Etat ne leur donne pas d'argent, les personnes qui ne sont pas hébergées par le gouvernement doivent ne dépendre que d'elles-mêmes ou d'organisations de bienfaisance et d'ONG pour tout ce dont elles ont besoin pour survivre. (Page 11, point 3) La partie requérante ne peut pas le cas échéant bénéficier de soins en Italie : 20 L'unité italienne de Dublin est submergée par les requêtes de reprise. La délégation a appris par la questura de Rome que bien des cas de reprise portent sur des personnes vulnérables pour lesquelles l'unité de Dublin reçoit des indications sur les traitements médicaux, le soutien médicamenteux ou psychiatrique dont elles ont besoin. Elle n'a de loin pas assez de ressources pour s'occuper de ces cas. La préfecture de Rome a déclaré à la délégation qu'elle apprécierait fort que d'autres pays européens ne renvoient pas des personnes vulnérables en Italie.⁶⁴ (rapport p.23) ; L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; L'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218). La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde Cour EDH 26 avril 2005, § 66). Pour apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78; Cour EDH 28 février 2008, Saadi / Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine). En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011. M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; Cour EDH 5 juillet 2005, Saïd/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Muslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100). En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 79 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; Cour EDH 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/ Turquie, § 73 ; Cour EDH 26 avril 2005, Miislîm/ Turquie, § 68). Le rapport Osar (ONG Suisse), stipule : C'est un fait que l'Italie peine encore à fournir des installations pour accueillir correctement tou-te-s les requérant-e-s comme prescrit par la directive sur les conditions d'accueil¹. Les requéranti-e-s courent le risque cfe se voir refuser l'accès aux droits garantis par l'acquis de l'UE en matière d'asile pendant toutes les phases de la procédure d'asile

et dans le système prévu en matière d'intégration. Sans hébergement ni accès aux besoins essentiels comme la nourriture et l'hygiène corporelle, il est également dur de s'en sortir. Aucune aide financière n'est jamais fournie. Comme l'Etat ne leur donne pas d'argent, les personnes qui ne sont pas hébergées par le gouvernement doivent ne dépendre que d'elles-mêmes ou d'organisations de bienfaisance et d'ONG pour tout ce dont elles ont besoin pour survivre. (Page 7, point 3) L'unité italienne de Dublin est submergée par (es) requêtes de reprise. La délégation a appris par la questura de Rome que bien des cas de reprise portent sur des personnes vulnérables pour lesquelles l'unité de Dublin reçoit des indications sur les traitements médicaux, le soutien médicamenteux ou psychiatrique dont elles ont besoin* Elle n'a de loin pas assez de ressources pour s'occuper de ces cas. La préfecture de Rome a déclaré à la délégation qu'elle apprécierait fort que d'autres pays européens ne renvoient pas des personnes vulnérables en Italie.⁶⁴ (rapport p.19) ; Le rapport Osar stipule encore : C'est un fait que l'Italie peine encore à fournir des installations pour accueillir correctement tou-te-s les requérant-e-s comme prescrit par la directive sur les conditions d'accueil⁴. Les requérant-e-s courent le risque de se voir refuser l'accès aux droits garantis par l'acquis de l'UE en matière d'asile pendant toutes les phases de la procédure d'asile et dans le système prévu en matière d'intégration. Sans hébergement ni accès aux besoins essentiels comme la nourriture et l'hygiène corporelle, il est également dur de s'en sortir. Aucune aide financière n'est jamais fournie. Comme l'Etat ne leur donne pas d'argent, les personnes qui ne sont pas hébergées par le gouvernement doivent ne dépendre que d'elles-mêmes ou d'organisations de bienfaisance et d'ONG pour tout ce dont elles ont besoin pour survivre, (Page 7, point 3) L'on rappellera pour le surplus que l'article 27 de la directive 604/2013 prévoit que l'examen du recours introduit par le requérant contre la décision de reprise doit être attentif et rigoureux, en fait et en droit ; Le rapport « Osar » est publiquement disponible sur : <http://www.osar.ch/assets/asylrecht/rechtsgrundlagen/2011.05-italienbericht-sfhjussbussfranzoesisch.pdf> PLUS RECEMMENT , Le ministre italien de l'Intérieur, Matteo Salvini, chef de file de l'extrême droite, a annoncé avoir envoyé une circulaire limitant au strict minimum les services offerts aux 136.000 demandeurs d'asile que compte actuellement le pays. Newsletter info Recevez chaque matin l'essentiel de l'actualité. OK La directive s'accompagne d'un nouvel accord signé avec l'autorité anticorruption pour mieux surveiller l'usage des fonds par les structures privées, après la révélation de nombreux excès. "Plus de contrôles et moins de dépenses. Sur l'immigration enfin les choses changent, comme promis. Des paroles, on passe aux actes", a écrit Matteo Salvini. Jusqu'à présent, les appels d'offres émis par les préfectures pour les structures d'accueil pour demandeurs d'asile prévoyaient 30 à 35 euros par jour et par personne, et jusqu'à 45 euros pour les personnes vulnérables, soit un coût de près de 3 milliards d'euros par an pour l'Etat. Désormais seuls les services "de premier accueil" seront garantis aux demandeurs d'asile, tandis que les "interventions pour favoriser l'intégration" — cours d'italien, formations, soutien psychologique... — seront réservées à ceux qui ont obtenu un titre de séjour. Compte tenu de la lenteur des procédures et des recours, les demandeurs d'asile peuvent pourtant passer jusqu'à plus de deux ans dans les centres d'accueil. Selon la presse, le budget pour un demandeur d'asile devrait descendre autour de 20 euros par jour, https://www.rtbf.be/info/monde/detail_l-italie-limitelesservices-aux-demandeurs-d-asile?id=9980300 Les informations susmentionnées posent donc un sérieux doute quant au type d'accueil dont la partie requérante pourra bénéficier (surpopulation, manque de moyens... manque d'hygiène) ; Quant à la durée de l'accueil, il n'existe aucune garantie que la partie requérante ne sera pas soumise à la procédure d'asile classique, ce qui implique une durée de traitement beaucoup plus longue ; En fondant son raisonnement sur une conclusion incertaine, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation ; Manifestement, la demande d'asile de la partie requérante risquerait d'être traitée endéans un délai bien plus long que trois mois en cas de retour en Italie ; Or, ce délai a toute son importance, puisque la partie adverse reconnaît elle-même que les conditions d'accueil ne sauraient être considérées comme adéquates sur un long terme ; C'est d'ailleurs ce que précise le rapport Osar ; En l'occurrence, la partie requérante se trouverait donc confrontée à des conditions de vie particulièrement précaires ; Manifestement, la partie adverse est partie d'un présupposé qui n'a pas lieu d'être, à savoir que la demande de la partie requérante serait analysée dans un délai raccourci ; Or, cette erreur d'appréciation a des conséquences importantes par rapport aux conditions d'accueil concrètes qui seront celles de la partie requérante en cas de renvoi vers l'Italie, ce de l'aveu même de la partie adverse ; Il est inacceptable que la partie adverse se borne à invoquer un raisonnement aussi simpliste, alors même que les informations auxquelles elle se réfère démontraient toute l'ampleur des problèmes que risque de rencontrer la partie requérante en cas de retour en Italie ; De tels éléments auraient dû pousser la partie adverse à étudier de façon sérieuse et approfondie les risques d'une absence d'hébergement pour la partie requérante en cas de renvoi ; La partie requérante a manqué de tenir compte des éléments qui lui étaient soumis, et s'est contentée d'un examen sommaire ; Vu l'importance et la gravité des risques de violation de l'article 3 de la

Convention européenne des droits de l'homme, une telle légèreté ne peut être acceptée. En effet, la partie requérante ne peut être rassurée quant à la situation qui sera la sienne en Italie si elle sait déjà que son logement et son niveau de vie seront inadéquats dès qu'un délai de 6 mois aura été dépassé ; Étant donné la vulnérabilité de la partie requérante, la partie adverse aurait dû, à tout le moins, s'assurer des conditions dans lesquelles elle serait accueillie ; En outre, la partie adverse se fonde à plusieurs reprises sur l'affirmation selon laquelle les violations dénoncées dans les rapports auxquels elle s'est référée ne font pas état d'un caractère « automatique et systématique » de celles-ci ; La motivation de l'acte attaqué n'en est que plus problématique : tout en reconnaissant l'existence de risques importants de violations de l'article 3 en cas de renvoi de la partie requérante vers l'Espagne, la partie adverse n'a pas jugé bon de ménager des garanties auprès des autorités italiennes de ce que la partie requérante serait traitée de façon adéquate en cas de reprise ; La partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation en ne motivant pas de manière adéquate et suffisante au préjudice tiré de la violation de l'article 3 de la CEDH, et qu'elle a violé cette dernière disposition et l'article 4 de la Charte des Droits Fondamentaux de l'Union Européenne au vu des éléments figurant dans les rapports sur lesquels elle s'est fondée ; L'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après : CEDH), dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants, quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (Cour EDH, M.S.S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, § 218) ; La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH ; Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (voir Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde EHRM, Muslim v. Turquie, 26 avril 2005) ; Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. À cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressé dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (voir Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 78 ; Cour EDH Saadi v. Italie, 28 février 2008, §§ 128-129 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167 et Cour EDH Vilvarajah et autres v. Royaume Uni, 30 octobre 1991, § 108 in fine). En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir par exemple : Cour EDH, M.S.S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, §§ 347 et 348 ; Cour EDH, Moayad v. Allemagne, 20 février 2007, §§ 65-66 ; Cour EDH, Said v. Pays-Bas, 5 juillet 2005, § 54 ; Cour EDH, Muslim v. Turquie, 26 avril 2005, § 67 ; Cour EDH, Chahal v. Royaume-Uni, 15 novembre 1996, §§ 99-100). En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir : Cour EDH, Fatgan Katani et autres v. Allemagne, 31 mai 2001 ; Cour EDH, Vilvarajah et autres v. Royaume Uni, 30 octobre 1991, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir : Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 79 ; Cour EDH, Saadi v. Italie, 28 février 2008, § 131 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167 ; Cour EDH, Mamatkulov and Askarov v. Turquie, 4 février 2005, § 73 ; Cour EDH, Muslim v. Turquie, 26 avril 2005, § 68) ; Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la CEDH entre en jeu lorsque l'intéressé démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir : Cour EDH, Saadi v. Italie, 28 février 2008, § 132). En pareilles circonstances, la Cour EDH n'exige pas que le requérant établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui le distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la CEDH. Ceci sera déterminé à la lumière du récit du requérant et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (voir : Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 80 ; Cour EDH, Salah Sheekh v. Pays-Bas, 23 mai 2007, § 148 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167) ; En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie

requérante, la CourEDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine) ; En ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres au cas de la partie requérante, celle-ci doit disposer de la possibilité matérielle de faire valoir en temps utile lesdites circonstances (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366) ; Dans ce cas, l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (voir mutatis mutandis : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 81 ; Cour EDH 20 mars 1991, Cruz Varas et autres/Suède, §§ 75-76 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 107). La partie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 293 et 388) ; En l'espèce, la décision attaquée est fondée sur l'article 51/5 de la Loi, qui autorise la partie défenderesse, saisie d'une demande d'asile, à procéder à la détermination de l'Etat responsable de son examen et, dans l'hypothèse où la Belgique n'en serait pas responsable, à saisir l'Etat responsable aux fins de prise ou de reprise en charge du demandeur d'asile dans les conditions prévues par le Règlement Dublin III ; La fragilité et la vulnérabilité du requérant et ses craintes de retourner vivre en Italie avaient été mentionnées par ce dernier, lors de son audition ; Conformément aux enseignements de la CourEDH dans l'arrêt « Tarakhel c. Suisse » du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence de demandeurs particulièrement vulnérables dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont le transfert est projeté vers un pays dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile ont été constatées, il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge de la partie requérante et de ses enfants avant de prendre sa décision ; En l'espèce, le dossier administratif ne révèle pas qu'un échange de communication entre les deux pays ait concerné, outre le transfert lui-même, les conditions effectives d'accueil qui lui sera appliquées ni, a fortiori, que quelque assurance ait été donnée par les autorités italiennes quant à une prise en charge adaptée à son profil de personne vulnérable ; En conséquence, au vu de la vulnérabilité non contestable de la partie requérante et de la teneur de la décision attaquée, laquelle renvoie de manière générale à des informations desquelles le Conseil ne peut, in specie, tirer d'information pertinente concernant les modalités d'accueil de la partie requérante, il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH ; Le requérant estime justifier, en Italie, de craintes de traitements contraires aux principes des art. 3 CEDH et 4 de la Charte ; On se basera sur l'enseignement des arrêts C.J.U.E., du 19 mars 2019, Jawo, C-763/17 et C.J.U.E., Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov, aff. jointes C-297/17, C-318/17, C-379/77 et C-428/17 ; Le système d'asile européen commun repose sur le principe de confiance mutuelle entre les Etats membres, principe qui impose, notamment en ce qui concerne l'espace de liberté, de sécurité et de justice, à chacun de ces Etats de considérer, sauf dans des circonstances exceptionnelles, que tous les autres Etats membres respectent le droit de l'Union, et tout particulièrement, les droits fondamentaux reconnus par ce droit » (Jawo, §81 ; Ibrahim e.a., §84) ; Cela suppose que le traitement réservé aux demandeurs de protection internationale par chaque Etat membre est conforme aux exigences de la Charte ; Cependant, selon la Cour, « il ne peut être exclu que ce système rencontre, en pratique, des difficultés majeures de fonctionnement dans un Etat membre déterminé, de telle sorte qu'il existe un risque sérieux que des demandeurs d'une protection internationale soient traités, dans un Etat membre, d'une manière incompatible avec leurs droits fondamentaux » (Jawo, §83 ; Ibrahim e.a., §86) ; Dès lors, la présomption de traitement des demandeurs d'asile conformément aux exigences de la Charte n'est pas irréfragable (id) ; Au regard du caractère général et absolu de l'interdiction énoncée à l'article 4 de la Charte qui est étroitement liée au respect de la dignité humaine, le transfert d'un demandeur d'asile vers un autre Etat membre est exclu « dans toute situation dans laquelle il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un tel risque lors de son transfert ou par suite de celui-ci » (Jawo, §87) ; Au regard de l'article 4 de la Charte, il est indifférent que le risque de traitement inhumain et dégradant intervienne au moment même du transfert, au cours de la procédure d'asile, ou à l'issue de celle-ci » (Jawo §88 ; Ibrahim e.a., §87) Dans son arrêt Jawo, la Cour estime qu'il serait « contradictoire que l'existence d'un risque de violation de l'article 4 de la Charte au stade de la procédure d'asile empêche un transfert, alors que le même risque serait toléré lorsque cette procédure s'est achevée par la reconnaissance d'une protection internationale » (Jawo, §89) ; Afin d'apprécier l'existence de ce risque, la Cour impose que les défaillances susmentionnées « doivent atteindre un seuil particulièrement élevé de gravité » (Jawo. §91 Ibrahim e.a., §89) ; Elle se réfère à cet égard explicitement à l'arrêt M.S.S. c. Belgique

et Grèce du 21 Janvier 2011 de la Cour européenne des droits de l'homme. La Cour de Luxembourg précise que « le seuil particulièrement élevé de gravité serait atteint lorsque l'indifférence des autorités d'un Etat membre aurait pour conséquence qu'une personne entièrement dépendante de l'aide publique se trouverait, indépendamment de sa volonté et de ses choix personnels, dans une situation de dénuement matériel extrême, qui ne lui permettrait pas de faire face à ses besoins les plus élémentaires, tels que notamment ceux de se nourrir, de se laver et de se loger, et qui porterait atteinte à sa santé physique ou mentale ou la mettrait dans un état de dégradation incompatible avec la dignité humaine » (Jawo, §92 ; Ibrahim ea, §90). Pour déterminer si ce seuil de gravité est franchi, la Cour invite, dans ses deux arrêts, à tenir compte de la « vulnérabilité particulière du demandeur de protection internationale (Jawo, §95 ; Ibrahim e.a, §93). C'est, en l'espèce, ce que soutient le requérant au regard de l'absence de prise en charge adéquate par l'Italie ; La partie adverse n'a pas correctement examiné, au regard des exigences de l'article 4 de la Charte, sur base d'éléments objectifs, fiables, précis et dûment actualisés et au regard du standard de protection des droits fondamentaux garanti par le droit de l'Union, la réalité de défaillances systémiques ou généralisées, touchant certains groupes de personnes dont fait partie la partie requérante en tant que réfugié, en Italie ; La partie adverse ne s'est même pas assurée des conditions de prise / reprise en charge du requérant en Italie, aucun élément ne figurant au dossier administratif ; Dans le même sens, il a été jugé par Votre Conseil qu'il ne peut pas (-)être exclu que même en l'absence de défaillance systémique, des considérations liées aux risques réels et avérés de traitements inhumains ou dégradants, au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEDH, puissent dans des situations exceptionnelles entraîner des conséquences sur le transfert d'un demandeur d'asile en particulier (CCE n° 207.567 du 8 août 2018 point 6) ; Il faut considérer qu'il ressort des informations communiquées par le requérant tant devant la partie adverse, que celles figurant dans le dossier administratif et dans le présent recours qu'il est à ce stade plausible qu'il puisse subir des traitements inhumains et dégradants en Italie ; La décision doit être annulée; Troisième grief

Suivant l'article 5.6 du règlement 604/2013, L'Etat membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'Etat membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé. » L'article 5 de ce règlement vise à offrir aux demandeurs d'asile l'occasion de fournir les informations permettant la correcte application des critères de responsabilité fixés par ledit règlement et d'assurer l'accès de ces demandeurs aux résumés des entretiens réalisés à cette fin (CJUE , 7 juin 2016, dans l'affaire C-63/15). Le législateur de l'Union n'a pas entendu sacrifier la protection juridictionnelle des demandeurs d'asile à l'exigence de célérité dans le traitement des demandes d'asile (voir, en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, Petrosian, c- 19/08i point 48). Suivant l'article 47 de la Charte « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi, Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter Les droits de la défense sont un ensemble de règles visant à assurer un débat loyal et contradictoire, permettant à chaque partie de connaître les griefs et arguments de son adversaire et de les combattre. Le principe du contradictoire vise à garantir, dans le cadre des débats, les droits de la défense. Leur non-respect par l'administration constitue une irrégularité substantielle ; Comme le souligne la Cour de Justice de l'Union Européenne, «les droits de la défense, qui composent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (CJUE, M.G. contre Pays-Bas, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32). En l'espèce, les documents relatifs à l'audition Dublin du requérant ont été précisément demandés en date du 8.03.2019, la décision lui ayant été notifiée le 4.03.2019 (pièce 3), en précisant que le requérant avait reçu une annexe 26 quater et qu'il souhaitait obtenir copie dans le délai utile du recours, ce délai expirant ce jour. Le service publicité et administration de la partie adverse n'a jamais donné suite à ce courriel de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif de la requérante en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision. Ainsi jugé par la Cour administrative de Lyon le 7 février 2017 « 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...à demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance surplace du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A... B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les disposition du 5 de l'article 5 du règlement du 26 juin 2013 ;

12, Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A. . B. „n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A. . B. . . s'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de remise aux autorités allemandes en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile l'avocat de Mme A...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, Privée d'une garantie ; 13. Considérant qu'il résulte de tout ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du tribunal administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme B...aux autorités allemandes .. » Subsidiairement, l'article 685 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile ; La décision attaquée a été prise en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 qui transpose en droit interne les obligations internationales contractées par la Belgique concernant la détermination de l'Etat responsable de l'examen des demandes de protection internationale et de l'article 12-4 du Règlement Dublin III, mettant ainsi en oeuvre le droit de l'Union ; L'article 51 de la Charte requiert que si les États membres mettent en oeuvre le droit de l'Union, ils respectent les droits tels que contenus dans la Charte, observent les principes et en promeuvent l'application, conformément à leurs compétences respectives. Il a en outre été stipulé dans le considérant 39 du Règlement Dublin III que ledit règlement a été établi dans le respect des droits fondamentaux et des principes qui sont reconnus dans la Charte. Selon ce considérant, ce Règlement vise la garantie totale du droit d'asile qui est garanti par l'article 18 de la Charte, et des droits qui sont reconnus aux articles 1, 4, 7, 27 et 47 de celle-ci ; La Cour souligne également qu'il ne peut y avoir de situation dans lesquels le droit de l'Union s'applique sans que les droits fondamentaux garantis par la Charte ne trouvent à s'appliquer (CJUE, 26 février 2013, no C-617/10, Akerberg, point 21) ; Par conséquent, les dispositions fondant la décision attaquée doivent être appliquées dans le respect entre autres - du droit à un recours effectif tel que prévu à l'article 47 de la Charte ; L'article 47 de la Charte, dont la violation est invoquée en termes de requête, dispose comme suit : « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. » En vertu de cette disposition, toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés, a droit à un recours effectif en droit. Ce droit s'accompagne de l'obligation pour les États membres, obligation contenue à l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa du Traité sur l'Union européenne (ci-après : TUE), d'établir les voies de recours nécessaires pour assurer une protection juridictionnelle effective dans les domaines couverts par le droit de l'Union (CJUE 16 mai 2017, Bedioz Investment Fund, C-682/15, point 44). En vertu du principe de collaboration loyale qui découle de l'article 4.3 du TUE, les autorités nationales et par extension les juges nationaux, doivent en outre tenir compte de l'interprétation uniforme qui est donnée au droit de l'Union par la Cour. Outre la réglementation primaire et secondaire de l'Union, la jurisprudence de la Cour forme ainsi une source à part entière du droit de l'Union. L'interprétation que la Cour donne à une règle de droit de l'Union, en vertu du pouvoir lui conféré par l'article 267 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, explique et précise, pour autant que nécessaire, la signification et la portée de cette prescription comme elle doit ou aurait dû être entendue et appliquée depuis le moment de son entrée en vigueur (CJUE 13 janvier 2004, Kihne & Heitz SA, n° C-453/00, S 21) . La Cour a déjà commenté à plusieurs reprises que ce principe de protection juridictionnelle effective des droits que les justiciables tirent du droit de l'Union, prévu à l'article 47 de la Charte, se compose de différents éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe de « égalité des armes », le droit d'accéder à la justice et le droit de se faire conseiller, défendre et représenter (CJUE, 6 novembre 2012, Otis e.a., C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, Moussa Sacko, C-348/16, point 32). Il a également été rappelé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 10 septembre 2013, MG c. P-B, C-383/13, 535, CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega c. France, C-166113, S 50) . Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de

l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en oeuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi CJUE 18 décembre 2008, C-349/0 ; CJUE 18 décembre 2008, C-349/07, Sopropé, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, c-277/11, MM., point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 PPIJ, Mahdi, points 44-46). L'article 5.1, du Règlement Dublin III prévoit que : « Afin de faciliter le processus de détermination de l'Etat membre responsable, l'État membre procédant à cette détermination mène un entretien individuel avec le demandeur. Cet entretien permet également de veiller à ce que le demandeur comprenne correctement les informations qui lui sont fournies conformément à l'article 4. L'article 5.6. dudit Règlement prévoit que « L'Etat membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé », Il se déduit de ces dispositions que l'entretien individuel qui est mené afin de déterminer l'Etat membre responsable du traitement de la demande de protection internationale est obligatoire, sauf exception prévue au point 5.2. dudit Règlement - non applicable en l'espèce - et que le demandeur ou son conseil a droit à accéder en temps utile au rapport ou au formulaire type résumant cet entretien ; Or, en l'espèce, il n'est pas contesté que la partie requérante n'était pas assistée de son conseil lors de l'entretien individuel « Dublin ». D'autre part, la copie de cet entretien individuel ne parviendrait, selon la loi sur la publicité susvisée, dans les 30 jours ouvrables, de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision ; La partie adverse demande expressément de ne pas téléphoner concernant ce dossier (sic) ni d'écrire encore, en sorte que le requérant n'a d'autre choix que d'être passif ; lia été jugé que : « En privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel « Dublin », la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union dont l'article 5 du Règlement Dublin III constitue l'expression « (cce, n° 213717 du 10.12.2018) ; Il ya dès lors lieu d'annuler la décision entreprise ; quatrième grief La partie requérante estime ne pas avoir été informée correctement de la procédure Dublin en cours et particulièrement des différentes étapes de celles-ci et de leur durée, en violation de l'article 4 du Règlement Dublin 3 L'article 4 dispose en effet ce qui suit : 1. Dès qu'une demande de protection internationale est introduite au sens de l'article 20, paragraphe 2, dans un État membre, ses autorités compétentes informent le demandeur de l'application du présent règlement, et notamment: a) des objectifs du présent règlement et des conséquences de la présentation d'une autre demande dans un État membre différent ainsi que des conséquences du passage d'un État membre à un autre pendant les phases au cours desquelles l'État membre responsable en vertu du présent règlement est déterminé et la demande de protection internationale est examinée; b) des critères de détermination de l'État membre responsable, de la hiérarchie de ces critères au cours des différentes étapes de la procédure et de leur durée, y compris du fait qu'une demande de protection internationale introduite dans un État membre peut mener à la désignation de cet État membre comme responsable en vertu du présent règlement même si cette responsabilité n'est pas fondée sur ces critères; c) de l'entretien individuel en vertu de l'article 5 et de la possibilité de fournir des informations sur la présence de membres de la famille, de proches ou de tout autre parent dans les États membres, y compris des moyens par lesquels le demandeur peut fournir ces informations; d) de la possibilité de contester une décision de transfert et, le cas échéant, de demander une suspension du transfert; e) du fait que les autorités compétentes des États membres peuvent échanger des données le concernant aux seules fins d'exécuter leurs obligations découlant du présent règlement; f) de l'existence du droit d'accès aux données le concernant et du droit de demander que ces données soient rectifiées si elles sont inexacts ou supprimées si elles ont fait l'objet d'un traitement illicite, ainsi que des procédures à suivre pour exercer ces droits, y compris des coordonnées des autorités visées à l'article 35 et des autorités nationales chargées de la protection des données qui sont compétentes pour examiner les réclamations relatives à la protection des données à caractère personnel. Que l'article 4 en particulier a et b se trouvent violés dès lors que la partie requérante n'a pas été informée ni de la date à laquelle la demande de reprise a été introduite, ni de la date à laquelle l'Espagne aurait répondu ou la date retenue par la partie adverse en cas d'absence de réponse dans le délai imparti. Que l'article 4 est de l'ordre de la garantie ;"

3.2. In een eerste grief voert de verzoekende partij aan dat het op basis van een hit in de visadatabank is dat de verwerene partij de verantwoordelijkheid van Italië heeft vastgesteld, dat de verwerende partij

bijgevolg de overname diende te vragen binnen de twee maanden na de asielaanvraag, zijnde ten laatste op 15 december 2019 (lees: 2018), terwijl zij dit pas vroeg op 21 december 2019 (lees: 2018), dat dit in strijd is met artikel 21 van de Dublin III-Verordening. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij niet aanduidt in haar beslissing of het resultaat bekomen werd bij het opstarten van het registreren van gegevens op grond van artikel 14 van Verordening nr. 603/2013, noch de datum van de consultatie van de resultaten zoals vereist door voornoemd artikel 21, derwijze dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is en de Raad niet de nodige controle kan uitoefenen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 21, 1 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan die andere lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, om overname verzoeken.

Niettegenstaande de eerste alinea wordt, in het geval van een Eurodac-treffer met gegevens die zijn opgeslagen overeenkomstig artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 het verzoek uiterlijk twee maanden na ontvangst van de treffer toegezonden overeenkomstig artikel 15, lid 2, van die verordening. Indien er binnen de in de eerste en tweede alinea vastgelegde termijnen geen verzoek tot overname van de verzoeker wordt ingediend, is de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de treffer, na controle van de vingerafdrukken, gevonden wordt in de Europese visadatabank. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit “*Annexe I, Formulaire type de détermination de l'état membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale*” van 21 december 2018. Hierin wordt vermeld dat een zoektocht in Eurodac geen hit opleverde maar de controle van de VIS een positief resultaat gaf. Het is dan ook duidelijk dat het tweede lid van artikel 21, 1 van de Dublin III-Verordening, gezien het *in casu* niet gaat om een Eurodac-treffer met gegevens die zijn opgeslagen overeenkomstig artikel 14 van Verordening 603/2013, niet van toepassing is. Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de Europese visadatabank, diende de verwerende partij niet aan te duiden of het resultaat bekomen werd bij het opstarten van het registreren van gegevens op grond van artikel 14 van Verordening nr. 603/2013, noch de datum van de consultatie van die resultaten.

Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft werd het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 15 oktober 2018 en werd het overnameverzoek aan de Italiaanse overheden gericht op 21 december 2018. Bijgevolg werd het verzoek tot overname, overeenkomstig artikel 21, 1, eerste lid van de Dublin III-Verordening, binnen de drie maanden na het verzoek tot internationale bescherming, aan de Italiaanse overheden gericht.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 21 van de Dublin III-Verordening, noch van de motiveringsplicht aannemelijk.

3.3. In een tweede grief, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij oordeelt dat er in Italië geen sprake is van systematische tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en dat een overdracht naar dit land aldus geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM en artikel 3.2. van de Dublin III-Verordening. Zij meent echter dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet toelaat om tot een dergelijk besluit te komen en dat de verwerende partij in gebreke is gebleven om op ernstige wijze de elementen te onderzoeken. Zij meent dat er geen grondig onderzoek is gebeurd naar haar situatie en de verwerende partij zich beperkt heeft tot een stereotype motivering. De verzoekende partij betoogt, met betrekking tot de afwezigheid van adequate opvang, dat zij een kwetsbaarheid vertoont waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. De verzoekende partij verwijst naar

arrest nr. 125 152 van 2 juni 2014 van de Raad en het arrest Tarakhel van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Zij meent dat het de verwerende partij toekwam, kennis hebbende van haar kwetsbaarheid, zich te verzekeren dat de omstandigheden waarmee zij zou worden geconfronteerd in geval van overdracht naar Italië, geen schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat een onderzoek naar de omstandigheden van opvang waarin zij zou terechtkomen, onbestaande is ten aanzien van haar specifieke situatie, daar geen enkele uitwisseling heeft plaats gehad tussen de verwerende partij en Italië, derwijze dat het niet mogelijk is om actueel te weten in welke omstandigheden zij zal worden opgevangen in Italië, voor het geval ze dat al zou zijn. Zij meent dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met een aantal elementen uit de bronnen die erin geciteerd worden, dat hoewel de verwerende partij meent dat de verzoekende partij zal kunnen genieten van een adequate opvang, dit niet blijkt uit de rapporten van mensenrechtenorganisaties en meer bepaald het rapport van OSAR. Hieruit zou blijken dat in een groot aantal gevallen geen enkele opvang wordt voorzien door de overheden, dat de verdraging tussen het indienen van een asielaanvraag en het moment dat zij opvang aangeboden krijgen enkele dagen tot maanden betreft, dat de asielaanvragers geen enkele hulp krijgen en zelf onderdak moeten zoeken, waardoor het merendeel op straat eindigt. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij in voorkomend geval niet kan genieten van zorgen in Italië. Zij wijst erop dat Italië niet genoeg middelen heeft om zich te bekommeren om alle gevallen waarin een kwetsbaarheid omwille van medische en psychiatrische redenen speelt, dat de prefectuur van Rome heeft gevraagd dat andere Europese landen geen kwetsbare personen terug stuurt naar Italië. Zij wijst erop dat in het rapport van OSAR wordt gesteld dat Italië nog steeds problemen heeft om alle middelen te voorzien om correct, zoals voorzien door de opvangrichtlijn, de aanvragers op te vangen, dat de aanvragers het risico lopen om de toegang tot hun door de EU gegarandeerde rechten in het kader van asiel geweigerd te zien tijdens alle stadia van de asielprocedure en bij de integratie. Alsook wordt in het rapport vermeld dat zonder huisvesting, noch toegang tot essentiële behoeften, zoals voedsel en lichamelijke hygiëne, het moeilijk is om rond te komen, dat geen enkele financiële hulp wordt voorzien, dat gezien de staat geen geld geeft, personen die niet worden opgevangen door de staat, aangewezen zijn op zichzelf of op NGO's voor alles wat ze nodig hebben om te overleven. De verzoekende partij herinnert er aan dat een onderzoek van het beroep, overeenkomstig artikel 27 van de Dublin III-Verordening, in feite en in rechte, nauwkeurig en zorgvuldig moet zijn. De verzoekende partij wijst erop dat het OSAR-rapport toegankelijk is voor het publiek, waarna zij verwijst naar de weblink, die dateert van 2011. Voorts wijst zij erop dat meer recent de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken, Salvini, heeft aangekondigd een omzendbrief op te stellen die de diensten geboden aan asielaanvragers tot een minimum beperkt. De verzoekende partij meent dat de door haar geciteerde informatie serieuze vraagtekens plaatst bij het soort opvang waarvan zij zal kunnen genieten waarbij zij wijst op overbevolking, gebrek aan middelen en gebrek aan hygiëne. Betreffende de duur van de opvang bestaat er volgens de verzoekende partij geen enkele garantie dat zij niet onderworpen zal worden aan de klassieke asielprocedure, die een veel langere behandelingsduur impliceert, dat door haar redenering te baseren op een onzekere conclusie, de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat. Zij meent dat het risico bestaat dat de behandeling van haar asielaanvraag de duur van drie maanden zal overschrijden en dat deze termijn haar belang heeft daar de verwerende partij erkent dat de omstandigheden van opvang niet kunnen beschouwd worden als adequaat op lange termijn, wat ook wordt gepreciseerd in het OSAR-rapport. Zij stelt dat zij dan ook zal geconfronteerd worden met precarie levensomstandigheden. Zij meent dat de verwerende partij uitgaat van de veronderstelling, die geen bestaansgrond heeft, dat haar asielaanvraag behandeld zal worden in een verkorte termijn, doch dat deze manifeste appreciatiefout gevolgen heeft met betrekking tot de concrete opvangomstandigheden die zij zal ervaren in geval van overdracht. De verzoekende partij betoogt dat het onaanvaardbaar is dat de verwerende partij zich beperkt tot het inroepen van een dergelijke simplistische redenering, terwijl de informatie waarnaar zij verwijst de problemen aantoont die zij riskeert bij een overdracht aan Italië. Zij meent dat deze elementen de verwerende partij had moeten aanzetten tot een serieus en diepgaand onderzoek van het risico op de afwezigheid van opvang, dat de verwerende partij in gebreke is gebleven rekening te houden met de elementen die voorlagen en zich tevreden heeft gesteld met een bondig onderzoek, dat in het licht van artikel 3 van het EVRM een dergelijk licht onderzoek niet volstaat, dat de verwerende partij niet kan verzekerd zijn over de situatie waarin zij in Italië zal terechtkomen als zij al weet dat haar opvang en levensniveau inadequaet zullen zijn vanaf dat een termijn van zes maanden wordt overschreden. De verzoekende partij meent, dat gelet op haar kwetsbaarheid, de verwerende partij zich minstens had moeten verzekeren van de omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen. Bovendien baseert de verwerende partij zich op de bevestiging dat de ingeroepen problemen in de rapporten waarnaar zij verwijst geen melding maken van een automatisch en systematisch karakter, waarbij de verzoekende partij meent dat dit problematisch is daar erkend wordt dat er een belangrijk risico bestaat van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Spanje en de verwerende partij

geen garanties heeft bekomen van de Italiaanse overheden dat de verzoekende partij op adequate wijze zal behandeld worden. De verzoekende partij wijst erop dat haar fragiliteit en kwetsbaarheid alsook de vrees voor een terugkeer naar Italië door haar werden aangegeven in haar gehoor, waarbij zij verwijst naar de rechtspraak van het EHRM in het arrest Tarakhel. Zij wijst erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er een communicatiewissel is geweest tussen de twee betrokken landen, behalve de overdracht zelf, betreffende de opvangomstandigheden die zullen gelden, noch, *a fortiori*, betreffende welke garantie gegeven werd door de Italiaanse overheden in het kader van een overname aangepast aan haar profiel van kwetsbaar persoon. Zij meent dat gezien de niet-betwiste kwetsbaarheid en de teneur van de bestreden beslissing, die op algemene wijze verwijst naar informatie waaruit de Raad geen informatie kan trekken betreffende de opvangmodaliteiten voor de verzoekende partij, de verwerende partij niet is overgegaan tot een rigoueus onderzoek van de elementen die wijzen op een reëel risico voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst naar de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie Jawo en Ibrahim van 19 maart 2019. Zij stelt dat teneinde het bestaan van een risico te beoordelen, de gebreken een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken, waarbij expliciet verwezen wordt naar het arrest MSS. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet correct, in het licht van artikel 4 van het Handvest, op grond van objectieve, betrouwbare, duidelijke en actuele gegevens en met betrekking tot de standaard van bescherming van de rechten gegarandeerd door het Unierecht, de realiteit van de systematische en veralgemeende gebreken, die bepaalde groepen, waarvan zij als vluchteling deel uitmaakt, in Italië raken, heeft onderzocht. De verzoekende partij wijst er voorts op dat niet kan uitgesloten worden dat zelfs indien er geen sprake is van systematische tekortkomingen, overwegingen die gelieerd zijn aan de risico's op behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, in uitzonderlijke gevallen, gevolgen kunnen hebben voor de overdracht van een asielzoeker.

3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel

neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

3.3.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.3. Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In het arrest Tarakhel van het EHRM, genomen in grote kamer, dat inzake overdrachten naar Italië een principearrest kan genoemd worden en waarnaar de verzoekende partij verwijst, stelt het EHRM in §115 dat, ook al kan de algemene situatie van de opvangsituatie in Italië op zich geen belemmering zijn voor

alle verwijderingen van verzoekers om internationale bescherming naar dat land, desalniettemin uit de data en informatie blijkt dat ernstige twijfel rijst aangaande de capaciteiten van het systeem. De mogelijkheid dat een aanzienlijk aantal verzoekers zich zonder opvang of in een overbevolkte opvangsituatie zonder privacy, of zelfs in onhygiënische of gewelddadige omstandigheden bevindt, kan niet als ongegrond worden beschouwd. Het Hof wijst erop dat verzoekers om internationale bescherming op zich kwetsbaar zijn, maar dat kinderen een extreme kwetsbaarheid vertonen zelfs vergezeld door hun ouders en dat bijgevolg vereist is dat garanties van de Italiaanse autoriteiten worden verkregen dat onder meer opvang wordt verzekerd bij aankomst in Italië.

De Raad leidt hieruit af dat het Hof de situatie in Italië niet gelijkstelt met de situatie zoals in Griekenland ten tijde van het MSS-arrest, zodat geen situatie voorligt van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of de verzoekende partij een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

3.3.4. De verzoekende partij voert aan in haar verzoekschrift dat zij een kwetsbaar persoon is.

De Raad neemt niet aan dat de verzoekende partij persoonlijk een bijkomende kwetsbaarheid of extreme kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij werd gehoord op 5 december 2018. Tijdens voormeld gehoor maakt de verzoekende partij geen melding van medische problemen of van andere elementen waaruit een kwetsbaarheid zou blijken.

Omtrent de persoonlijke situatie in het licht van het beoordelen van een situatie van kwetsbaarheid, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Tot op heden werden er door de betrokkene dan ook geen medische attesten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. Er werden aldus geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. De betrokkene maakte aldus niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We benadrukken verder dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

De verzoekende partij betwist deze motieven – waaruit blijkt dat de verwerende partij een deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de eventuele bijkomende kwetsbaarheid van de verzoekende partij – niet, doch meent dat er wel degelijk sprake is van een kwetsbaar profiel.

De beweerde bijkomende of extreme kwetsbaarheid maakt de verzoekende partij niet aannemelijk in het verzoekschrift. Zij beperkt zich immers tot de loutere stelling dat zij een kwetsbaar persoon is, doch verduidelijkt deze stelling geenszins, nog minder staft zij deze stelling met een begin van bewijs.

Zij toont dan ook niet aan dat er sprake is van een bepaalde kwetsbaarheid, noch minder dat zij een kwetsbaarheid heeft aangehaald en/of waarvan de verwerende partij kennis had en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of heeft over gemotiveerd.

Hoewel de verzoekende partij aldus als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid. Verder blijkt uit recente

rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 15, 34 en 36).

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin-III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Gezien er geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat vereist is dat de verwerende partij zich had moeten verzekeren van de omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen, dat garanties van de Italiaanse autoriteiten moeten worden verkregen dat onder meer opvang wordt verzekerd bij aankomst in Italië. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat een uitwisseling van gegevens hiertoe nodig was tussen de verwerende partij en de Italiaanse instanties.

Gezien de kwetsbaarheid, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk wordt betwist, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een onderzoek van de specifieke opvangmodaliteiten voor de verzoekende partij. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat gezien de niet-betwiste kwetsbaarheid en de teneur van de bestreden beslissing, die op algemene wijze verwijst naar informatie waaruit de Raad geen informatie kan trekken betreffende de opvangmodaliteiten voor de verzoekende partij, de verwerende partij niet is overgegaan tot een rigouzeus onderzoek van de elementen die wijzen op een reëel risico voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.3.5. Voorts herhaalt de Raad dat, wat de algemene situatie in Italië betreft, het EHRM in haar principiearrest Tarakhel, dat reeds dateert van 4 november 2014, heeft geoordeeld dat er in Italië geen systeemfouten zijn die een overdracht voor om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. Dit standpunt heeft het EHRM herhaald in tal van (onontvankelijkheids)beslissingen, waaronder nog in de zaak H. t. Zwitserland van 7 juni 2018, 67981/16.

3.3.5.1. De verzoekende partij meent dat het motief dat er in Italië geen sprake is van systematische tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en dat een overdracht naar dit land aldus geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM, niet gesteund is op een grondig onderzocht naar haar situatie en de verwerende partij zich beperkt tot een stereotiepe motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 22 (7) van de Dublin III-Verordening. Tevens wordt in de beslissing uiteengezet op basis waarvan op 21 december 2018 een terugnameverzoek werd gericht aan de Italiaanse instanties, met name omdat controle van de vingerafdrukken in de Europese visadatabank aantoonde dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in het kader van een visumaanvraag werden genomen op de Italiaanse diplomatieke post in Tripoli, Libië en dat de Italiaanse autoriteiten een Schengenvisum aan de verzoekende partij hebben afgeleverd met een geldigheidsperiode van 10 februari 2018 tot 10 augustus 2018. Voorts wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen, op de mogelijkheid om in Italië een verzoek tot internationale bescherming in te dienen en op de in de wet voorziene bijstand en opvang. Er wordt gemotiveerd betreffende de opvang en de toegang tot de procedure, onder verwijzing naar recente rapporten en geconcludeerd dat hoewel

het AIDA-rapport, update 16 april 2019 en het OSAR-rapport van augustus 2016 gewag maken van problemen die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, deze gerapporteerde problemen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Eveneens worden kritische opmerkingen uit andere rapporten besproken en aangegeven waarom deze rapporten niet tot een andere conclusie leiden. Tot slot wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn. Geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar zowel haar persoonlijke situatie als de algemene situatie voor Dublin-terugkeerders naar Italië en zich niet heeft beperkt tot een stereotiepe motivering. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.5.2. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met een aantal elementen uit de bronnen die erin geciteerd worden, dat hoewel de verwerende partij meent dat de verzoekende partij zal kunnen genieten van een adequate opvang, dit niet blijkt uit de rapporten van mensenrechtenorganisaties en meer bepaald het rapport van OSAR. Hieruit zou blijken dat in een groot aantal gevallen geen enkele opvang wordt voorzien door de overheden, dat de vertraging tussen het indienen van een asielaanvraag en het moment dat zij opvang aangeboden krijgen enkele dagen tot maanden betreft, dat de asielaanvragers geen enkele hulp krijgen en zelf onderdak moeten zoeken, waardoor het merendeel op straat eindigt. De verzoekende partij wijst erop dat in het rapport van OSAR wordt gesteld dat Italië nog steeds problemen heeft om alle middelen te voorzien om correct, zoals voorzien door de opvangrichtlijn, de aanvragers op te vangen, dat de aanvragers het risico lopen om de toegang tot hun door de EU gegarandeerde rechten in het kader van asiel geweigerd te zien tijdens alle stadia van de asielprocedure en bij de integratie. Alsook wordt, volgens de verzoekende partij, in het rapport vermeld dat zonder huisvesting, noch toegang tot essentiële behoeften, zoals voedsel en lichamelijke hygiëne, het moeilijk is om rond te komen, dat geen enkele financiële hulp wordt voorzien, dat gezien de staat geen geld geeft, personen die niet worden opgevangen door de staat, aangewezen zijn op zichzelf of op NGO's voor alles wat ze nodig hebben om te overleven.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten (“Questura”) als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken (“fotosegnalamento”). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de ‘Questura’ (“verbalizzazione”). Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, p. 30: “In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime,

might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care" en OSAR, p. 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. Het AIDA-rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milan Malpensa, waar de betrokkene wordt geïnformeerd bij welke "Questura" hij zich moet aanmelden, wat bijvoorbeeld ook een "Questura" in Sicilië kan zijn. Dit terwijl de verzoekers slechts enkele dagen hebben om de "Questura" in kwestie te bereiken. De verzoekers worden begeleid noch geïnformeerd omtrent transport, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (AIDA p.56-57). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. Er werden door de auteurs geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen. Daarnaast meldt het AIDA-rapport op pagina 55 "If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport arrival" Wat de toegang tot de procedure betreft voor aan Italië overgedragen personen, wijst het AIDA-rapport op verschillende situaties, afhankelijk of de hierboven vermelde personen al dan niet eerder een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Italië, alsook of er reeds een beslissing werd genomen aangaande hun verzoek om internationale bescherming door de Italiaanse bevoegde instanties. Zo kunnen Dublin-terugkeerders, in geval van een "take charge", waarbij zij nog geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Italië alvorens naar een ander Europees land te trekken, een verzoek om internationale bescherming indienen onder de reguliere procedure. Het AIDA-rapport vermeldt hierbij enkele zaken waarbij personen in de bovenvermelde situatie de toegang tot de procedure werd geweigerd en geen verzoek om internationale bescherming konden indienen. Nergens in het rapport blijkt echter dat dit systematisch het geval is en of deze personen uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming konden indienen (AIDA p. 57). In situaties waar een "take back" geldt, en waar de persoon in kwestie reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië en nog geen persoonlijk interview heeft gehad, is het mogelijk dat de bevoegde instantie de procedure heeft geschorst. Indien de beslissing voor beëindiging 12 maanden na de schorsing nog niet werd genomen kan de persoon in kwestie een nieuw interview aanvragen. Indien de procedure reeds werd beëindigd, wordt een nieuw verzoek om internationale bescherming gezien en behandeld als een meervoudige aanvraag, conform de in 2018 gewijzigde wetgeving. In "take back" situaties waarbij de verzoeker om internationale bescherming in Italië reeds werd afgewezen, hierover reeds werd ingelicht en hieromtrent geen beroep indienende bij de bevoegde instantie, kan de persoon in kwestie een bevel krijgen om het land te verlaten. Indien de persoon in kwestie door de Italiaanse instanties als onbereikbaar werd geclassificeerd, geldt de voorwaarde dat hij of zij eerst moest worden ingelicht omtrent de negatieve beslissing, teneinde een uitwijzingsbevel te ontvangen, niet (AIDA p. 58). Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", p. 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (p.25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (p. 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously"). Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het

besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Verzoekers verbleven in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. Op 24.09.2018 nam de Italiaanse regering een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet", werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijns-opvangnetwerk, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019). Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 17.03.2019 349 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (6163, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 10 March 2019", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-17-march-2019>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (OSAR p. 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht (OSAR p.30). We merken op dat het AIDA-rapport meldt dat de levensomstandigheden en de kwaliteit van de geleverde diensten kunnen verschillen van (CAS) centrum tot centrum (AIDA p. pagina 96), en dat er ook een aanzienlijk aantal CAS centra omstandigheden kennen die gelijk zijn aan die van de SPRAR-voorzieningen: "However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia" (AIDA, p. 100). Dit geeft aan dat men niet kan concluderen dat alle CAS centra over dezelfde kam kunnen worden geschoren. Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", AIDA p. 57). Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU,

de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (pagina 77). We merken bovendien op dat bovenvermelde wettelijke bepalingen betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming en dat de betrokkene geen internationale bescherming vroeg in Italië en de betrokkene niet in een Italiaans opvangcentrum verbleef in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Gezien de betrokkene derhalve niet onder de bepalingen viel van de Opvangrichtlijn kan ze niet het voorwerp zijn van een dergelijke maatregel. De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (OSAR p.12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zowel het geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport vinden we terug dat Artsen zonder Grenzen in een rapport van februari 2018 een toename vermeldt van dakloze personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen, in Rome, Lazio (AIDA p. 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren. Een rapport van de NGO's Danisch Refugee Council / Swiss Refugee Council, laatst geüpdatet op 12.12.2018, doet verslag over de situatie van 13 kwetsbare Dublin-terugkeerders in Italië, in de periode van 2017-2018. Het rapport geeft melding van een arbitraire houding van de Italiaanse autoriteiten met betrekking tot Dublin-terugkeerders, en een moeilijke toegang tot accommodatie en de procedure voor internationale bescherming, alsook de kwaliteit van de opvangvoorzieningen. Zo meldt het rapport dat vele verzoekers uren of dagen moeten wachten op de luchthavens van Rome Fiumicino en Milan Malpensa, alvorens te worden ontvangen door de politie. Voor enkele Dublin-terugkeerders werd opvang volgens de auteurs geweigerd, of moesten erg lang wachten alvorens te worden toegelaten binnen het toenmalige SPRAR-systeem. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij specifieke noden in die zin dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin ze in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen. Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht. Verder wensen we te benadrukken dat het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM inhoudt. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de

zaak *Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië* van 02.04.2013, § 70: “The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one’s economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...”.

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij de door de verzoekende partij in het OSAR-rapport aangebrachte problemen in rekening neemt alsook de redenen aangeeft waarom zij meent dat deze problemen niet kunnen leiden tot de vaststelling dat er sprake is van dermate structurele en systematische problemen in de opvang voor Dublin-terugkeerders naar Italië dat dient geconcludeerd te worden dat een overdracht niet gerechtvaardigd is. Door het enkel opnieuw wijzen op bepaalde van de in het OSAR-rapport aangehaalde problemen, weerlegt de verzoekende partij geenszins voormelde motieven.

Ook met haar verwijzing naar de aangekondigde omzendbrief van de minister Salvini en de stelling dat de geboden diensten aan asielaanvragers tot een minimum zullen worden beperkt, weerlegt de verzoekende partij geenszins de voormelde motieven, waarin eveneens uitgebreid wordt ingegaan op het ‘Salvini-decreet’ en de gevolgen hiervan en waarbij specifiek wordt ingegaan op vragen zoals overbevolking en de omstandigheden in de opvangcentra, waar de Dublin-terugkeerders zullen terechtkomen in gevolge voormeld decreet.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in voorkomend geval niet kan genieten van de zorgen in Italië, toont zij geenszins aan dat zij medische problemen heeft, waardoor zij specifieke zorgen behoeft, zodat zij ook niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij een dergelijk betoog. Het weze herhaald dat zij niet aantoonbaar dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat Italië niet genoeg middelen heeft om zich te bekommeren om alle gevallen waarin een kwetsbaarheid omwille van medische en psychiatrische redenen speelt, dat de prefectuur van Rome heeft gevraagd dat andere Europese landen geen kwetsbare personen terug stuurt naar Italië.

Voorts stelt de Raad vast dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat de verwerende partij stelt of erkent dat de duur van de opvang beperkt is in tijd en niet zou gelden tijdens de ganse behandelingsduur van de asielaanvraag. Ook door de verzoekende partij wordt geen informatie uit rapporten geciteerd of voorgelegd waaruit dit zou blijken. Hoewel de verzoekende partij, die nog geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Italië, een verzoek kan indienen onder de reguliere procedure, minstens wordt dit door de verzoekende partij niet betwist, blijkt niet, minstens wordt niet aangetoond, dat aan een dergelijke procedure een langere behandelingsduur verbonden is, noch dat, indien dit wel het geval is, er niet gedurende de ganse duur van de behandeling van het verzoek onder de reguliere procedure in opvang wordt voorzien. Het betoog van de verzoekende partij dat er betreffende de duur van de opvang geen enkele garantie bestaat dat zij niet onderworpen zal worden aan de klassieke asielprocedure, die een veel langere behandelingsduur impliceert, dat door haar redenering te baseren op een onzekere conclusie, de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat, dat het risico bestaat dat de behandeling van haar asielaanvraag de duur van drie maanden zal overschrijden en dat deze termijn haar belang heeft daar de verwerende partij erkent dat de omstandigheden van opvang niet kunnen beschouwd worden als adequaat op lange termijn, wat ook wordt gepreciseerd in het OSAR-rapport, dat zij dan ook zal geconfronteerd worden met precarie levensomstandigheden, dat de verwerende partij uitgaat van de veronderstelling, die geen bestaansgrond heeft, dat haar asielaanvraag behandeld zal worden in een verkorte termijn, doch dat deze manifeste appreciatiefout gevolgen heeft met betrekking tot de concrete opvangomstandigheden die zij zal ervaren in geval van overdracht, dat het onaanvaardbaar is dat de verwerende partij zich beperkt tot het invoeren van een dergelijke simplistische redenering, terwijl de informatie waarnaar zij verwijst de problemen aantoonbaar die zij riskeert bij een overdracht aan Italië, dat deze elementen de verwerende partij had moeten aanzetten tot een serieus en diepgaand onderzoek van het risico op de afwezigheid van opvang, dat de verwerende partij in gebreke is gebleven rekening te houden met de elementen die voorlagen en zich tevreden heeft gesteld met een bondig onderzoek, dat in het licht van artikel 3 van het EVRM een dergelijk licht onderzoek niet volstaat, dat de verwerende partij niet kan verzekerd zijn over de situatie waarin zij in Italië zal terechtkomen als zij al weet dat haar opvang en levensniveau inadequaats zullen zijn vanaf dat een termijn van zes maanden wordt overschreden, mist dan ook feitelijke grondslag.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij door louter te verwijzen naar de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie Jawo en Ibrahim van 19 maart 2019 en te stellen dat de verwerende partij niet correct, in het licht van artikel 4 van het Handvest, op grond van objectieve,

betrouwbare, duidelijke en actuele gegevens en met betrekking tot de standaard van bescherming van de rechten gegarandeerd door het Unierecht, de realiteit van de systematische en veralgemeende gebreken, die bepaalde groepen, waarvan zij als vluchteling deel uitmaakt, in Italië raken, heeft onderzocht, geenszins bovenvermelde motieven, waaruit wel degelijk een rigoreus onderzoek blijkt op grond van objectieve, betrouwbare, duidelijke en actuele gegevens en met betrekking tot de standaard van bescherming van de rechten gegarandeerd door het Unierecht, *in concreto* ontkracht of weerlegt.

3.3.5.3. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich baseert op de bevestiging dat de ingeroepen problemen in de rapporten waarnaar zij verwijst geen melding maken van een automatisch en systematisch karakter, doch dat dit problematisch is daar erkend wordt dat er een belangrijk risico bestaat van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Spanje, kan de Raad enkel vaststellen dat er *in casu* geen sprake is van een overdracht naar Spanje, zodat het betoog feitelijke grondslag mist. Evenmin kan in de bestreden beslissing gelezen worden dat de verwerende partij erkent dat er een belangrijk risico bestaat van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht van de verzoekende partij naar Italië.

3.3.6. De verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een verwijdering naar Italië het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij heeft in beginsel toegang tot opvang en een behandeling van haar beschermingsverzoek en er zijn geen aanwijzingen dat zij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Het gegeven dat dat Italiaanse overheden stilzwijgend hebben ingestemd met haar terugname, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de landeninformatie niet voldoende werd onderzocht of dat deze conclusies op grond van de informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zouden zijn.

Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevatten verder elementen die erop wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.7. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, noch van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel worden aannemelijk gemaakt. Een manifeste appreciatiefout blijkt evenmin.

3.3.8. Artikel 3.2, eerste en tweede lid van de Dublin III-Verordening luidt:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke

lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij deze bepaling geschonden acht omwille van de systematische tekortkomingen in verband met de asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Italië.

De kritiek loopt samen met de grieven die de verzoekende partij uit om de schending van artikel 3 van het EVRM (dat overeenstemt met het eveneens geschonden geachte artikel 4 van het Handvest) aan te tonen. Vermits blijkt dat geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond omdat geen systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden weerhouden van die aard dat artikel 3 van het EVRM of de gelijklopende bepaling vervat in artikel 4 van het Handvest geschonden is, wordt de schending van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening niet weerhouden.

3.4. In het derde onderdeel gaat de verzoekende partij uitgebreid in op artikel 5, 6 van de Dublin III-Verordening. Zij benadrukt dat deze bepaling betrekking heeft op het Dublingehoor en dat de lidstaat ervoor zorgt dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoekende partij vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft. Zij stelt, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat artikel 5 van de Dublin III-Verordening beoogt aan de verzoekers van internationale bescherming de informatie te verschaffen die nodig is om een correcte toepassing te kunnen maken van de verantwoordelijkheidscriteria en ook de toegang tot de gehoorverslagen te garanderen. Verder geeft de verzoekende partij een theoretisch exposé over de rechten van verdediging zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest en zij wijst erop dat het niet respecteren van de rechten van verdediging door de gemachtigde een substantiële onregelmatigheid uitmaakt.

In casu werpt de verzoekende partij op dat zij op 8 maart 2019 de documenten heeft opgevraagd betreffende het Dublingehoor, waarin werd verduidelijkt dat de verzoekende partij een bijlage 26^{quater} heeft gekregen en zij beoogde een kopie hiervan te verkrijgen binnen de beroepstermijn. Volgens de verzoekende partij heeft de dienst openbaarheid van bestuur nooit gevolg gegeven aan dit schrijven waardoor de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak zijn geschonden. De verzoekende partij citeert vervolgens uit een arrest van het administratief Hof van Lyon van 7 februari 2017. Ondergeschikt wijst de verzoekende partij eveneens op artikel 6, §5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Er wordt een termijn van 30 dagen voorzien voor het overmaken van de stukken. Aangezien de beroepstermijn soms gelijk aan 30 dagen is, soms korter, is dit niet afdoende om aan de verzoekende partij of haar raadsman tijdig toegang te verschaffen tot het dossier. De verzoekende partij vervolgt dat met de huidige beslissing toepassing wordt gemaakt van het Unierecht, zodat ook de rechten gegarandeerd door het Unierecht van toepassing zijn. De verzoekende partij meent dat artikel 47 van het Handvest geschonden is. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie stelt zij dat het recht op een effectief rechtsmiddel bestaat uit verschillende componenten waaronder de rechten van verdediging, het principe van de wapengelijkheid, het recht op toegang tot de rechter en het recht om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. De rechten van verdediging zijn fundamenteel binnen het Unierecht en moeten gewaarborgd worden door de autoriteiten als ze het Unierecht toepassen. Opnieuw wijst de verzoekende partij op artikel 5, 6 *in fine* van de Dublin III-Verordening. Zij stelt dat het onbetwist is dat zij tijdens het Dublingehoor niet werd bijgestaan door een advocaat. Verder kan men volgens de wet betreffende de openbaarheid van bestuur enkel de stukken krijgen binnen de dertig werkdagen zodat de rechten van verdediging, van de tegenspraak en het effectief rechtsmiddel worden aangetast. De gemachtigde zou uitdrukkelijk gevraagd hebben niet te telefoneren aangaande dit dossier en niet meer te schrijven, zodat zij geen andere keuze had dan passief te blijven. De verzoekende partij citeert tot slot uit een arrest van de Raad waarin werd gesteld dat door de verzoeker de toegang te ontnemen tot de samenvatting van het Dublingehoor, de gemachtigde de betrokkene had verhinderd de noodzakelijke elementen te verzamelen om de bestreden beslissing te bestrijden, waardoor de rechten van verdediging werden ondergraven en waardoor een fundamenteel recht werd geschonden waarvan artikel 5 van de Dublin III-Verordening de uitdrukking vormt.

De Raad bevestigt dat *in casu* artikel 47 van het Handvest van toepassing is. Met de bestreden beslissing wordt immers uitvoering gegeven aan het Unierecht, *in casu* de Dublin III-Verordening, zodat de voorliggende betwisting valt onder het toepassingsgebied van het Handvest (*cf.* artikel 51, lid 1, van het Handvest).

Het artikel 5 van de Dublin III-Verordening bepaalt dat de lidstaat er voor zorgt dat de verzoeker en/of zijn juridisch adviseur of andere raadsman die hem vertegenwoordigt, tijdig toegang heeft tot de samenvatting. Er blijkt niet dat de verzoekende partij en/of haar raadsman, via de wetgeving inzake de openbaarheid van bestuur, niet de mogelijkheid had(den) om tijdig inzage te verkrijgen in het verslag van het gehoor, met het oog op het indienen van huidig beroep. Een verslag van het gehoor is vervat in het administratief dossier dat ook ter inzage lag bij de Raad voorafgaand aan de terechtzitting, en ter terechtzitting bracht de verzoekende partij in dit verband geen (bijkomende) opmerkingen naar voor. Zij geeft ook op geen enkele wijze aan dat de verklaringen zoals zij deze aflegde niet correct zijn weergegeven in de thans bestreden beslissing. Aldus blijkt geenszins dat het betoog geformuleerd in de derde grief van het verzoekschrift vermag te leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. Op basis van voormelde bepaling blijkt niet dat een asielzoeker voor dan wel tijdens het Dublingehoor dient te zijn bijgestaan door een advocaat. De verzoekende partij toont geenszins aan voorafgaand aan dit gehoor in de onmogelijkheid te zijn geweest een advocaat te raadplegen dan wel dat dit een vereiste is opdat het gehoor doorgang kon vinden zonder miskenning van haar rechten.

Bovendien, er blijkt uit geen enkel stuk in het administratief dossier, noch heeft de verzoekende partij dit gevoegd bij het verzoekschrift, dat zij werkelijk op 8 maart 2019 – op een ogenblik overigens waarop de bestreden beslissing nog niet genomen was – of op een andere datum de documenten heeft opgevraagd betreffende het Dublingehoor, waarbij zij zou verduidelijkt hebben dat zij een bijlage 26^{quater} heeft gekregen en zij beoogde een kopie hiervan te verkrijgen binnen de beroepstermijn. Er blijkt ook uit niets dat de dienst openbaarheid van bestuur geen gevolg gegeven zou hebben aan een dergelijk schrijven, noch dat er uitdrukkelijk zou gevraagd geweest zijn niet meer te telefoneren of schrijven aangaande het dossier van de verzoekende partij.

Bijgevolg moet de Raad vaststellen dat geen schending kan aangenomen worden van artikel 5, punt 6 van de Dublin III-Verordening, noch van artikel 47 van het Handvest of van haar rechten van verdediging, nu niet blijkt dat de verzoekende partij getracht heeft tijdig een samenvatting van het Dublingehoor te verkrijgen.

3.5. In het vierde onderdeel is de verzoekende partij van oordeel dat artikel 4 van de Dublin III-Verordening werd geschonden omdat zij niet correct geïnformeerd zou zijn over de Dublinprocedure en de verschillende stadia ervan. De verzoekende partij citeert het artikel en meent dat artikel 4, lid 1, a en lid b geschonden zijn omdat men haar niet heeft geïnformeerd over de datum waarop de overname is gevraagd, noch van de datum waarop Spanje (lees: Italië) hierop al dan niet zou geantwoord hebben.

Artikel 4, lid 1, a en b van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;”

Daargelaten de vraag of de gemachtigde de verzoekende partij van de gegevens op de hoogte heeft gebracht, ziet de Raad niet in welk belang de verzoekende partij *in casu* heeft bij het feit dat haar niet zou zijn meegedeeld op welke datum de overname werd gevraagd en op welke datum Italië al dan niet tijdig heeft geantwoord. De verzoekende partij licht dit niet verder toe.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat hierin wordt meegedeeld dat de overname aan Italië werd gevraagd op 21 december 2018 en dat Italië hierop niet heeft geantwoord, waardoor zij overeenkomstig artikel 22 (7) van de Dublin III-Verordening geacht worden op 5 januari 2019 in te stemmen via een TACIT-agreement. Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier. Dit blijkt conform de bepalingen van de Dublin III-Verordening te zijn gebeurd. Mocht dit niet het geval geweest zijn, dan had de

verzoekende partij dit nog kunnen aanvoeren tegen het overdrachtsbesluit zelf volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (o.a. HvJ 26 juli 2017, C-670/16, Mengesteab t. Duitsland), wat zij blijkens de eerste grief ook heeft gedaan, doch waarbij werd vastgesteld dat de vraag tot overname is geschied conform de bepalingen van de Dublin III-Verordening.

Waar de verzoekende partij nog op zeer algemene wijze stelt dat zij niet correct werd geïnformeerd omtrent de Dublinprocedure en meer bepaald omtrent de verschillende fasen van de procedure en de verwachte duur (cf. artikel 4 van de Dublin III-Verordening), merkt de Raad vooreerst op dat artikel 4 van de Dublin III-Verordening niet voorziet dat er informatie moet worden verstrekt omtrent de verschillende fasen van de procedure en hun duur, maar wel omtrent *“de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat”* en *“de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn”* in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, *“met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid”*.

In verband met de aangevoerde schending van artikel 4 van de Dublin III-Verordening gaat de verzoekende partij er bovendien aan voorbij dat uit het administratief dossier blijkt dat zij reeds op 5 december 2018 tijdens een persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. artikel 5 van de Dublin III-Verordening) werd geïnformeerd dat Italië volgens de criteria van de Dublin III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd de verzoekende partij bijgestaan door een tolk en in het administratief dossier bevindt zich het schriftelijk verslag van dit persoonlijk onderzoek (dit is het Dublingehoor). Uit dit verslag blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk de kans heeft gekregen om elementen aan te voeren betreffende haar familiale situatie in België en haar gezondheidssituatie, en dat zij tevens in de mogelijkheid werd gesteld om haar reisweg toe te lichten en om haar bezwaren kenbaar te maken tegen de overdracht naar Italië. Tijdens het Dublingehoor werd tevens aan de verzoekende partij gevraagd vanwege welke specifieke redenen zij besloot asiel aan te vragen in België en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen had om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië in het kader van de Dublin III-Verordening.

De verzoekende partij maakt thans geenszins concreet aannemelijk dat zij niet op voldoende wijze de mogelijkheid heeft gekregen om haar bezwaren kenbaar te maken of dat zij niet de kans kreeg om informatie te verschaffen aangaande haar persoonlijke situatie in het licht van de toepassing van de criteria van de Dublin III-Verordening.

De Raad wijst tevens op het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 en dat garanties inhoudt voor vreemdelingen die een asielaanvraag indienen. Uit artikel 2 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt dat aan elke asielzoeker een algemene informatiebrochure, opgesteld in een taal waarvan hij redelijkerwijze kan worden geacht deze te begrijpen, ter beschikking gesteld wordt op het moment waarop hij een asielaanvraag indient overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 3 van voormeld koninklijk besluit blijkt dat deze algemene informatiebrochure minstens inlichtingen bevat over de volgende onderwerpen:

1° het verloop van de asielprocedure;

2° de toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien met inbegrip van de beroepsmogelijkheden.

De Raad gaat ervan uit dat de verzoekende partij een dergelijke brochure ontvangen heeft, net als elke andere verzoeker om internationale bescherming. Het administratief dossier bevat in elk geval geen aanwijzingen dat dit niet zou gebeurd zijn en de verzoekende partij verstrekt in haar verzoekschrift evenmin dergelijke aanwijzingen.

Een schending van artikel 4 van de Dublin III-Verordening kan niet worden aangenomen.

3.6. De Raad stelt tot slot vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 17.1 van de Dublin III-Verordening zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.7. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER